

Storesøster Nora på 10 år er Ellas bedste ven. Som søster til et alvorligt sygt barn har hun i årevis været skyggebarn. – Nu skal vi også have fokus på hende igen, siger pigernes mor, Dorte Falkenberg Rasmussen.

Ella har kæmpet mod kræften det meste af sit korte liv.

En familiekammer er et hit hjemme hos Ella, storesøster Nora, mor Dorte og far Anders, som nu tør tro på fremtiden. – Vi fandt kræfterne sammen, siger Dorte, som har udgivet dagbogen "Kemoland" om forløbet.

**Lille Ella
besejrede
kræften**

HUN ER VORES LILLE

Ella på fem år fik konstateret leukæmi, da hun var bare ni måneder. Efter en lang, sej kamp er hun i dag rask og medvirker i dokumentaren "Knæk Cancer: Et år efter", der vises lørdag på TV 2. BILLED-BLADET har besøgt den lille solstråle.

■ Kuffterne var pakket, og familien var ramt af feriekuller. I december 2009 skulle Dorte og Anders Falkenberg Rasmussen fra Roskilde på den første ferie med deres to små piger, Ella på ni måneder og Nora på fem år. De ville en tur ned i varmen på Gran Canaria, før Dorte ugen efter skulle tilbage på arbejde efter sin barsel. Men Ella skrantede underligt. Blev mere og mere sløj. Dorte følte,

noget var helt galt, så hun kørte på sygehuset og insisterede på, at Ella fik foretaget en blodprøve.

– Efter et kvarter kom en læge ind og kunne fortælle, at Ella havde leukæmi. Bang!, udbrød Dorte.

En ambulance kørte dem i al hast til Rigshospitalet, og samme nat begyndte Ella i behandling for blodkræft.

– Vi landede i kemoland i ste-

det for på Gran Canaria, siger Dorte.

Og kemoland var alt andet end en badeferie. Lille Ella fik skrap kemo. Med opkastninger, hårtab og et immunforsvar, der nærmest ikke eksisterede, til følge.

– Vi havde det som, vi boede på en øde ø. Vi så ingen mennesker. Alle vores venner havde børn, så det gik ikke på grund af risikoen for sygdom, fortæller Dorte.

Efter to et halvt lange år blev Ella erklæret rask. Hun kunne komme ud af isolationen, og sommeren 2012 blev en herlig tid. Også selv om hendes mor havde en lurende angst for, om kræftcellerne nu også var helt væk.

– Jeg kan tydeligt huske en bestemt sensommerdag for to år siden. Vi var nede på stranden ved sommerhuset og fløj med drage, alle var glade, og jeg tænkte: "Li-

vet er nu meget godt!". Ella havde været i børnehaven i to uger på det tidspunkt, og vi skulle til at finde livet igen. Alt tegnede lyst, fortæller Dorte og tilføjer så: – Dagen efter ringede de fra Rigshospitalet og sagde: "Kræften er tilbage".

Chancen for at overleve var 50 procent, og man ville nu forsøge en knoglemarvstransplantation. Men først ventede en ny omgang hård kemo.

– Vi skulle gennem slusedøre for at komme ind til Ella. Den mindste fnullermand kunne slå hende ihjel. Vi havde handsker og maske på. Det var nok noget af det værste, at vi ikke kunne kramme vores barn. Ikke måtte kysse hende, husker Dorte.

Ella tog imidlertid godt imod sin nye knoglemarv fra donoren, en 29-årig tysk mand. Men så pludselig, den 6. marts 2013 på

Så du
hende på
TV?

I dag er Ella på fem et halvt år rask og fuld af krudt – og smilet sidder løst under et brus af krøller.

MIRAKEL

sin fireårs fødselsdag, hvor familien stod klar med flag, gaver og lagkage, holdt Ella op med at trække vejret. Kemoen havde været for slem en omgang for den lille krop. Ella blev lagt i kunstig koma, og her lå hun i halvanden måned.

– Jeg var ret bange for, at hun skulle dø, og jeg tænkte: "Hvis hun skal dø, kan det så ikke være nu". Hvis hun nu aldrig blev sig selv igen. Nok er nok. De tanker må jeg erkende, at jeg også har haft, og det er vigtigt at få sat ord på. Men selvfølgelig håbede jeg at få vores lille pige igen, siger Dorte.

Mens Anders gav storesøster Nora opmærksomhed og cyklede København tynd med hende, vågede Dorte ved Ella.

– Jeg sad og broderede, strikkede og sang for hende. Og An-

ders og jeg sørgede for, at Nora hver morgen og aften var forbi for at sige godmorgen og godnat til sin søster.

Da Ella omsider vågnede, var hun lykkeligvis sig selv og skældte ud over, at der var for lyst i værelset. Men hun var lam fra halsen og ned på grund af en nervelammelse.

– Måske for resten af livet, sagde lægerne. Men vi var bare taknemmelige for, at hun havde overlevet med hjernen i behold, så vi skulle nok klare den, hvis hun skulle bruge kørestol, siger Dorte.

Hun glemmer aldrig den dag, Ella bevægede en finger. En arm. Et ben. Og efter måneders intensiv genoptræning kunne hun forlade kørestolen. I sit korte liv har Ella allerede lært at gå to gange.

– Hun er vores lille mirakel.

I dag kan hun det hele – og hun vil! Hun er en bøf, udbryder Dorte glad.

Ella er netop kommet hjem fra en aktiv dag i børnehaven, hvor hun nu har gået et par måneder. De fineste krøller danser om hovedet på hende, og hun finder sammen med Nora. De to piger tumler rundt i leg på gulvet i Ellas værelse med høje grin. Et utænkeligt scenarie for få måneder siden.

– Jeg tror, Ella er den, der har det bedst af os alle nu. Vi skal til at finde os til rette i vores nye hverdag, siger Dorte, som efter fem års orlov skal ud at søge arbejde.

Vigtigst af alt skal alle vænne sig til at være en helt almindelig familie på fire.

– Vi har levet et ekstremt opspaltet liv i mange år. Vi har væ-

KNAECANCER

TV 2

Aller Lauritz.com

ret skilt ufrivilligt. Anders og jeg har fundet ud af, at vi er sindsygt gode til at samarbejde – nu skal vi så finde ud af at være ægtefolk igen. Men vi nyder at være sammen som familie. Og vi har så meget, vi skal have indhentet, siger Dorte.

Programmet om Ella og hendes familie blev sendt første gang i mandags, men genudsendes på TV 2 lørdag den 25. oktober kl. 15.55.